

Holló József

Perspektívák

Furcsa érzésem van, a tájjal szemben állva.
Olyan, mintha minden szét lenne dobálva:
A dombok, a rétek a kanyargó földutak
– amelyek a messzin le hagyják magukat.

A látvány egy rendetlen bútorraktárt idéz
hol a beszűrődő fény – mintegy platinagéz
gyűrődik a formákkal teledobált térbe.
S csak állok szótalán, néma képzelgésbe.

Próbálok érteni az összevisszaságot
– mért látom ilyennek én ezt a világot;
hogy harmóniátlan és nincs benne egyensúly.

Aztán rájövök, mert te nem vagy velem.
S a tájakat bármilyen aspektusból lesem
hiányodtól minden magából kifordul...

Festmény előtt

A pillanat elmetszett tükörsíkján
látszik a táj: ahogy árnymélyben a fény.
A szép és a súlytalan nehezül magára
merengő színek szótlán révületén.

Ahol a valóság s az absztrakt képzelgése úgy van,
mint a mámor és a kín egymásba mosottan.

Szerelmed...

rajtunk megszáradt ágynemű
a pillanat csupán egy lélegzésnyi
objektív lét és szubjektív gyönyör.
Égmagas! Ne engedj földet érni!

Lábon kihordott lét

Verseim tükrében
nézem magamat,
arcom elmosódott,
halvány, kontúrtales.
A háttérben gomolygó
fényárnyak sűrűlnek
s ott mereng közöttük
hetvenéves múltam.

Vágy, mámor kényszere
között szétcsapongva
– lelkemben burjánzó
vadhúsként nőtt szavak:
s a kimondásuk kínja
se véd meg magamtól
míg a menekvő szívverés
veressorokká szakad.

Furcsa, másállapot
visz magán sodorva.
Így töltöm ki szabott
létem térközét
– nem bánom ölelsz, ölsz
líra csak el ne hagyj!
Míg rám kívül sarával
a lábon kihordott lét.

Létdarabkák

Lángoltak a tájak. Mint a
függöny – amibe gyertyaláng
kapott.
S a határok pokoltüzei fölött
cseppenésig izzó bádog Nap
ragyogott.

A síkok katlanában tétova
földutak, mentek valahová
bevégezetlen.
Vitték a gyerekkor porba fúlt
lábnyomat. Közben a délibáb
egyre élesebben

kellette magát – mint valóságmetszet:
hogy aztán rám bízva az elérhetlent.

Óh, szavak, szavak

Egyszer megkérdezted tőlem:
örökké hú leszek?
Én? Aki csak hozzád
menekülhetek
élni is
halni is!

Gondolatvázlatok

József Attilához

Csüngtél álmaid vonzó tériszonyán.
S felérted a földről a végtelen égmagast.
Az elméd limlom szavakat nem ismert,
de tudta: a szépet, a lényegest, az igazt.

Nem mondhatta senki azt – amit te mondtál
így jártad mért időd lépcsőfokait
és a Szinva patak habja nyalt köveken
széjjel hagyta szíved – szerelmes álmait.

Vitt magán a sorsod: a tékozló, a kevély
míg nézted a zavaros Dunát vágyakozva
fecsegett a felszín s hallgatott a mély.

Hordtad becsapott hited néma gyászát:
a síneken szétgurult csigolyád gyöngysora
– s megnyeri a végzet ellened a játszmat.

Csizmák taposták álmait

Radnóti Miklós emlékének

Mint a szélben hajlongó mezők
lágyan hullámozott barna haja.
Boldog szerelmet álmodott –
és hazát: hol Ő nem ért haza.

Deres félelmek metronómja,
szívéből verseket dobogott,
míg feslő sötétek babusgatták
a láger felett gyúlt csillagot.

Hitét a földig lerombolták:
s kiszolgáltatott maradt végül.
De költő szíve még szállni akart,
– ellopott egeken szárnyak nélkül.

Büntelen volt Ő egy bűnös korban,
hol parázként izzott minden szava.
És hiába énekelt tavaszról, csókról
– neki csak meghalni volt joga.

De csizmák taposta álmokkal is
még tenni, szeretni, élni vágyott
és addig remélt a csukódó szem
– míg vak sötétből már fénybe látott.